

A. Lund-Sørensens prædiken 11. søndag efter trinitatis

Taler

Asger Lund-Sørensen
Præst

Dato

20. august 1944

Sted

Frederiks Kirke/Marmorkirken

Omstændigheder

Prædiken er holdt ved festgudstjeneste i anledning af Marmorkirkens 50 års dag.

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 7, vers 36-50

1 "Syndsforladelsens naade"

Med Fortællingen om Jesu Møde med Synderinden i Farisæerhuset sættes vi lige ind i det, som er Kristendommens Centrum, nemlig Syndernes Forladelse ved
5 Jesus Kristus. Den havde hun, denne Kvinde mødt som en livsalig Virkelighed, og et Vidnesbyrd herom var den store Kærlighed, hun gav Udtryk for overfor ham, hendes Herre og Frelser, da hun vædede hans Fødder med sine Taarer og salvede dem med Alabastkrukkens Salve. Tilgivelsen af hendes mange Synder var det første, og deraf udsprang saa rent spontant hendes Kærlighedshandling
10 overfor ham, der kom med Syndernes Forladelse. At Forholdet er et saadant – Syndernes Forladelse først og som Følge deraf hendes Kærlighed og ikke omvendt - viser Jesus jo gennem den lille Lignelse om Manden med de to Skyldnere, hvoraf den ene havde faaet meget forladt og derfor elskede meget – en saadan Slutning vil man uvilkaarligt drage – medens den anden kun havde
15 faaet lidet forladt og derfor kun elskede lidet.

Der staar om denne Kvinde, at hun var en Synderinde. Ja, havde hun ikke været det, saa var han, der kom med Syndernes Forladelse, aldrig kommet til at betyde noget for hende, og hun var aldrig kommet til at elske ham, som hun nu gjorde.
20 De retfærdige, Farisæerne og de skriftkloge endte med at hade ham, fordi de forstod, at i hans Øjne var alt det, de gik og var saa glade for, al deres gode Vilje og ærlige Stræben og de Resultater, de dog paa visse Punkter havde naaet, kun idel Skarn og Skam, fordi det optog Pladsen for ham, i hvem der ene er Frelse, og at det, han alene vilde med dem, var, at de dog maatte se sig selv som de usle
25 og elendige Syndere, de var. Kristendom er alene for Syndere. Det er ikke en

Sandhed, vi har klaret, naar vi blot ydmygt bøjer Hovedet og siger: Det er sandt, for vi er jo alle Syndere! men det er en Sandhed, som stadig paany vil tvinge os bort fra enhver Selvforbedringens Vej, paa hvilken vi prøver paa ved egen Kraft at tilkæmpe os Kærligheden og at omskabe os selv, og en Sandhed, som vil lade
30 det klinge for vore Øren: ”Du Jordklimp, du Synder! Hvad tænker du paa? Hvad Kødet begynder, maa Aanden forsmaa”. Kun i Troen, og det vil sige i Troen paa ham, der ene af alle er mægtig til at forlade Synder, det, at vi vil os selv og vort eget, er der Frelse og Fred; thi ”fra Døden til Livet kun een det var givet paa Vinger at hæve sig selv”.

35

Nu samles vi saa til Mindefest i denne Kirke, som i Gaar for halvtredsindstyve Aar siden stod fuldført og blev indviet til Guds Ære. Det var en enkelt Mand, som ved Venners Hjælp og med Meldahl som offervillig Bygmester fuldførte Værket, efter at Ruinen her i over hundrede Aar havde baaret Vidnesbyrd om,
40 hvordan Mennesker undertiden begynder at bygge, men ikke kan fuldføre. Hvor mangfoldige Tietgens Motiver til at bygge Kirkehuset end kan have været – hvem kan ransage Menneskehjertet? – saa var han en Mand, der gjorde Brug af den Stol, der i hans Daab var sat til ham i Guds Menighed, og han var en Mand, der stod i Discipelforhold til Profeten, der saa stærkt i Tale og i Sang i
45 den danske Menighed og for det danske Folk har vidnet om Barneretten og Barnekaarene i vor Daab, om Syndsforladelsens Naade, den Syndernes Forladelse, der udelukker al Selvros, og som oplukker Paradisets Dør. Ofte mødte Tietgen Mangel paa Forstaaelse, ja Spot og Spe i Anledning af det Værk, han havde taget paa sig. Den gamle Højskolemand Johan Borup, den en og
50 halvfemsindstyveaarige har i Dagens Anledning meddelt mig, at han paa Indvielsesdagen et Øjeblik sad alene med Tietgen, og saa fortalte denne ham, at han en Dag var kommet gaaende over Kirkepladsen sammen med en kendt Mand, og vedkommende havde da sagt til ham: »Jeg kan ikke begribe, hvorfor De, der ellers forstaar at anbringe Penge, sætter dem i den Kirkebygning der.”
55 Tietgen havde ikke føjet noget til, Historien skulde tale for sig selv; men vi mindes, hvordan nogle – Johannes Evangeliet fortæller, at det var Judas Iskariot – engang, da en Kvinde kom ind i Simon den spedalskes Hus, hvor Jesus opholdt sig, og udgød over Herrens Hoved en Alabastkrukke med saare kostbar Nardussalve, udbrød: „Hvortil denne Spilde? Dette kunde jo være solgt til en
60 høj Pris og være givet til de fattige”. For Bygherren var denne Kirkes Opførelse et Udtryk for den Salvning, han gerne vilde yde sin Herre og Frelser. Og naar det undertiden kunde se ud til, at Værket ikke skulde lykkes, trøstede han sig med sin Lærefader Grundtvigs Spaadom i ”Roskilde Rim” af 1813, i Digtet til den

65 norske Peder Hersleb, der som Sjællands Biskop paa Allehelgensdag 1749 talte ved Nedlæggelsen af Grundstenen til Frederikskirken. Hersleb talte over Patriarken Jakobs profetiske Ord ved Bethel: "Denne Sten skal være Guds Hus", idet han føjede til, at Ordene var Jakobs og ikke hans. Grundtvig skriver da, at det er en sand profetisk Aand, der taler ud af Herslebs Mund, naar han siger:

70

"Denne Sten, den klippehaarde, et Guds Hus engang skal vorde".

Og Grundtvig fortsætter:

"Jakobs Ord, og ikke mine,
75 føjer du betænksom til;
Herrens Ord og ikke dine,
højt gentage her jeg vil.
Gamle, norske Frederikssten!
Lad kun Timen tykkes sen,
80 dog den kommer, dog det lykkes,
vist paa dig skal højt opbygges
Alteret for Himlens Gud".

Ja, saadan blev der vidnet om denne Kirke over firsindstyve Aar før dens
85 Indvielse, og i et lille Digt, som netop i Aar er hundrede Aar gammelt, skriver Grundtvig om Kirkeruinen, som man paa det Tidspunkt talte om skulde opbygges til et Teater, at naar det Øjeblik kommer, da det, han kalder "Søndagsglimtet", for Alvor sandes i Norden,

90 "...da ej i Jord
synke dine Buer,
ej paa Kirkegrund i Nord
knejse Legestuer;
men som i en Julenat
95 hvælves du til Kirke brat,
hilser os i Vange
Engles Morgensange".

Saa takker vi da for, at der af Ruinen blev rejst dette prægtige Kirkehus, Gud til
100 Ære og hans Menighed til Læ og Ly. Her har den nu igennem et halvt Aarhundrede samlet sig om Syndsforladelsens Naade, som den møder os ved Daaben, og som vi bekræftes i den ved Nadverbordet. Naar vi i "Midvinter sval"

lærer Elendigheden og Afmagten ved alt vort eget at kende, idet det gaar op for
105 os, at vi er Egenkærlighedens Trælle og ikke Kærlighedens Tjenere, saa er
Muligheden der for, at vi ad Aandens Vej kan lære vor dybe Trang til Syndernes
Forladelse at kende og blive villige til at lade os bære af den. Saa bliver
Vidnesbyrdet om Daabens og Nadverens Naade os ikke forargeligt og
foragteligt; thi nu kan vi istemme med Grundtvig :

110 „Saa tugted' mig Aanden
med trøstende Ord
og bar mig paa Haanden
til Kirke i Kor;
115 der selv han mig døbte
til Anger og Bod,
og han, som os købte
fra Død med sit Blod,
han skænkede' mig Livet,
120 som ham det er givet
med Kysset i Kærligheds Kalk".

Da bliver Troen paa hans tilgivende Kærlighed, paa Syndernes Forladelse vor
hele Tilflugt, og da vil Takken og Lovsangen stige til den Gud,

125 „som bygger lavt paa Jord,
som laaner Støv sit Øje
og Aske sine Ord;
og alle Himlens Hære
130 skal til den godes Ære,
i Kor med Mark og Skov,
juble: Gud ske Lov!"

Kilde

135 Lund-Sørensen, A.: I Pinsens tegn. Prædikener holdt i Marmorkirken. København (1946)

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

140 11. søndag efter trinitatis, Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945,
Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/a-lund-sorensens-paediken-11-sondag-efter-trinitatis>

145

150

155

160

165

170

175

180